

ת"ד 1025/05/20 - מדינת ישראל ע"י שלוחת תביעות תנועה נגב נגד אופק בכור בובליל ע"י

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 1025-05-20 מדינת ישראל נ' בובליל
כב' הש' אלון אופיר

מדינת ישראל ע"י שלוחת תביעות תנועה נגב עו"ד מורן
אטייה

מאשימה

אופק בכור בובליל ע"י ב"כ עו"ד יריב בן שחר

נגד
הנאשם

גזר - דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירות בניגוד לתקנות 144(א)(4) ו- (3), 21(ב)(2), 67 א בתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן בתקנות) וכן בעבירה על סעיף 62(2) בפקודת התעבורה, תשכ"א-1961.

המדובר באירוע מיום 25.3.18 עת נהג הנאשם רכב פרטי בעיר באר-שבע ולא נתן זכות קדימה להולך רגל שחצה כביש במעבר החצייה. כתוצאה מכך, פגע הנאשם בהולך הרגל שנזקק לטיפול רפואי (לא נגרמו להולך הרגל חבלות של ממש) (להלן: התאונה).

לאחר התאונה עזה הנאשם את המקום מבלי שהשאיר פרטיו להולך הרגל או הגיש לו עזרה.

הנאשם כפר בתחילה בעובדות כתב האישום, אך בישיבת ההוכחות הראשונה חזר בו מכפירתו ולקח אחריות מלאה ביחס לכל עובדות כתב האישום מבלי שזה תוקן ומבלי שהצדדים הציגו הסדר טיעון.

ב"כ המדינה עתרה לענישה הכוללת פסילה ארוכה העולה על שישה חודשים (לכל דרגות רישיון הנהיגה), פסילה על תנאי וקנס.

בטיעוניה אישרה ב"כ המדינה כי הנאשם חזר לזירת התאונה זמן קצר לאחר התרחשות התאונה יחד עם אביו, אך למרות עובדה זו המדובר בנסיבות חמורות המצדיקות ענישה מחמירה.

ב"כ הנאשם טען כי יש להביא בחשבון לטובת הנאשם את לקיחת האחריות המלאה מצידו, את העובדה כי לא נגרמו

לאיש בתאונה זו חבלות של ממש כהגדרתן בחוק ואת העובדה כי אין המדובר באירוע של הפקרה אלא בעזיבה של הזירה לפרק זמן קצר ומיד חזרה של הנאשם למקום יחד עם אביו.

בנוסף, אין לנאשם כל עבר תעבורתי או פלילי, ורק לאחרונה הצליח להשיג רישיון למשאית כאשר כל פרנסתו תלויה ברישיון זה.

ב"כ הנאשם הפנה במסגרת טיעונו בכתב גם לפרשת נאווה אפרתי (אירוע של תאונה קטלנית עם הפקרה) וביקש להבהיר כי על הענישה להיות אינדיבידואלית ולהתאים לנסיבות המיוחדות של נאשם זה.

דין וגזירת העונש -

מידת הפגיעה בערך חברתי מוגן

קדושת החיים וזכותו של כל אדם הנע בדרכים כי אחר לא יפגע בשלמות גופו ובריאותו הינן ערכים חברתיים אשר נפגעו כתוצאה מהתנהגות הנאשמת בפרשה זו.

הנאשם לא נתן זכות קדימה להולך רגל שחצה כביש במעבר חצייה ופגע בו.

לאחר פגיעה זו עזב לזמן קצר את הזירה ולא השאיר מיידית פרטים ולא נתן עזרה כמצופה ממנו להולך הרגל שנפגע קלות.

בנסיבות בהן אין המדובר בהתנהגות המגיעה לידי הפקרה, הפגיעה הגופנית בהולך הרגל קלה מאד וחזרת הנאשם לזירה הייתה מהירה מאד (יחד עם אביו), מידת הפגיעה בערך המוגן לעיל היא קלה עד בינונית.

קביעת מתחם הענישה -

לצורך קביעת המתחם אבחן ראשית ענישה אשר נגזרה במקרים בעלי נסיבות דומות ככל הניתן:

בפ"ל 4083-06-14 מדינת ישראל נ' נג'מי-

הורשע הנאשם בעבירות של אי ציות לרמזור אדום, גרימת תאונת דרכים, נזק לרכוש, חבלה לגוף, הזזת רכב ממקום תאונה, אי הגשת סיוע, אי מסירת פרטים, **נהיגה בזמן פסילה**, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף ונהיגה ללא פוליסת ביטוח. מתסקירו של הנאשם עלו סיכויי שיקום טובים. על הנאשם נגזרו 3 חודשי פסילה, עונש מאסר על תנאי לתקופה של 7 חודשים וצו מבחן לתקופה של 18 חודשים.

ברע"פ 555/13 כהן נ' מדינת ישראל, לא פורסם (מיום 4.2.13)

נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם בעל עבר תעבורתי הכולל 22 הרשעות שהורשע בגרימת תאונת דרכים בעבירות של אי שמירת מרחק, גרימת נזק ואי השארת פרטים. על הנאשם הושתו קנס בסך ₪ 2,000, פסילה של 8 חודשים ו- 6 חודשי פסילה על תנאי.

בעפ"ת 19187-01-13, אנדריי ויטקובסקי נ' מ"י

שם הנאשם נסע עם רכבו לאחור, מבלי שווידא כי הדרך פנויה ופגע בשתי הולכות רגל. הנאשם עזב את המקום מבלי למסור את פרטיו. על הנאשם נגזרו 11 חודשי פסילה בפועל, קנס ופסילה על תנאי.

ברע"פ 1185/11 מוצטפא ממדוח נ' מ"י

שם הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בגרימת תאונה שכתוצאה ממנה נפגעו שני נהגים. הנאשם נמלט ממקום התאונה ולא השאיר פרטיו, ונגזרו עליו, בין היתר, 20 חודשי פסילה בפועל ומאסר מותנה בן 4 חודשים.

בנסיבות של פרשה זו, גרם הנאשם לתאונה כאשר הוא מורשה לנהיגה ולא נמצא בזמן פסילה של רישיון נהיגתו.

הפגיעה בהולך הרגל הייתה אמנם על מעבר חצייה מה שמחמיר את נסיבות האירוע, אך מנגד המדובר בפגיעה קלה שלא גרמה לחבלות של ממש לגוף.

לפי עובדות כתב האישום עזב הנאשם את זירת התאונה לאחר התרחשותה, אך לפי טיעוני המדינה גם חזר לזירה זמן קצר לאחר מכן.

בנסיבות המתוארות לעיל ולאור הפסיקה שסקרתי לעיל מתחם הענישה צריך לנוע בין 3 חודשי פסילה ועד 12 חודשי פסילה של רישיון הנהיגה.

המדינה לא עתרה לכל רכיב של מאסר בפרשה זו ולכן אין הצדקה לשקול רכיב זה במסגרת המתחם הראוי (כולל אי שקילת רכיב של מאסר ממותנה).

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לצורך קביעת הענישה ביחס למתחם -

הנאשם הודה ולקח אחריות מלאה ללא כל הסדר טיעון.

המדינה לא הציגה כל עבר תעבורתי או פלילי ולכן אצא מנקודת הנחה כי אין לנאשם כל עבר.

ביום האירוע היה הנאשם צעיר מבחינת גילו, חייל בשירות סדיר וכפי שהסכימה המדינה בטיעוניה חזר לזירת התאונה מרצונו החופשי יחד עם אביו בסמוך להתרחשות התאונה.

הנאשם עובד לפרנסתו כנהג משאית ומתנהל באופן נורמטיבי לחלוטין.

לאחר ששקלתי את כל הנסיבות לעיל הגעתי למסקנה כי לא מתקיימת נסיבות המצדיקה חריגה לקולה או לחומרה ממתחם העונש שקבעתי לעיל.

שיקולי שיקום אינם רלוונטים וכל שנותר הוא למצוא את איזון הענישה הנכון בתוך המתחם עצמו.

אני סבור כי שילוב העובדה כי הנאשם גרם לתאונה במעבר חצייה ולאחר מכן עזב את הזירה אינו מאפשר גזירת ענישה בחלקו הנמוך של המתחם.

יחד עם זאת, הודאת הנאשם וחזרתו המהירה מיוזמתו לזירה על רקע היעדר עבר תעבורתי אינם מצדיקים את חלקו העליון של המתחם.

תקופת פסילה בת 6 חודשים הייתה יכולה לשקף בעיני בצורה נכונה את תקופת הפסילה הראויה, אך תקופת פסילה כזו תוביל את הנאשם לאבדן של מקור פרנסתו הנוכחי, ובהינתן שלקח אחריות מלאה ואין לו כל עבר תעבורתי, המדובר בתוצאה שאינה מידתית בעיני.

9 חודשי פסילה בפועל שתחול על רישיון מדרגה B ותסווג כך שלא תחול על דרגת רישיון אחרת לצד פסילה מותנית וקנס היא ענישה מאוזנת למקרה זה, המצויה בתוך המתחם ועונה בעיני על עקרון ההלימה.

לפיכך, הנני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. קנס בסך 1500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 120 יום מהיום.

ב. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון הנהיגה לתקופה של 9 חודשים.

הפסילה תסווג כך שתחול על רישיון נהיגה מדרגה B בלבד.

רישיון הנהיגה יופקד תוך 120 יום מהיום במזכירות בית המשפט **ואם לא יעשה כן יחשב**

הנאשם פסול מיכולת לקבל או להחזיק רישיון נהיגה, אך פסילתו לא תימנה.

ג. הנני פוסל הנאשם מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 2 שנים.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשפ"א, 08 אפריל 2021, בנוכחות הצדדים.